

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58 - GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abbon. Dovenetelweg 57a 's-Gravenhage Tel: 6845 41

Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 070 - 275154

W E E K B L A D

=====

nadruk verboden

21e jaargang nr. 39

=====

24 j u n i 1977

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar. Denkt dus zelf na over alles, wat besproken wordt. Ons onderwerp voor heden dient van actuele aard te zijn. Ik koos daarvoor als titel

A S J E M E N O U

=====

Op het ogenblik wordt de gehele wereld geteisterd door golven van extremisme, terreur en al die andere verschijnselen, die, zolang zij buiten eigen land plaats vinden, in uw land beschouwd plegen te worden als het recht van verdrukte minderheden.

Ik heb geprobeerd enkele konklusies te trekken t.a.v. dit alles en stootte daarbij op vele eigenaardige situaties. Dat ik mij bij de voorbeelden, die ik hanteer, voornamelijk richt op kontreien, waarover u een voldoende berichtgeving kent, zal voor u begrijpelijk zijn: U kunt dan zelf gemakkelijker meedenken.

Maar wat ik b.v. zeg over Nederland, geldt evengoed voor b.v. Spanje, India, Pakistan en vele andere landen.

In de eerste plaats konstateer ik dan: Een staat is verantwoordelijk voor de veiligheid van haar onderdanen. Wanneer die staat op grond van bepaalde gevoelens en gevoeligheden toelaat, dat bepaalde minderheden eigen ordediensten creëren, wapens verzamelen, autoritair optreden en zelfs het optreden van rechtmatige autoriteiten in hun woongebieden afwijzen, dan kun je overwegen, dat zij daartoe enig recht bezit.

Maar wat is dan het recht van de anderen? Geeft de staat haar andere, eigen, onderdanen het recht, privélegers op te richten om zelf zich te bewapenen en verdedigen? Aanvaardt die staat dan, dat ook andere groepen hun eigen wil aan de gemeenschap opleggen door middel van geweld?

Indien zij dit tweede verwerpt, ontzegt zij zichzelf daardoor

het recht werkeloos toe te zien, wanneer welke groep dan ook naar dergelijke middelen grijpt.

Let wel: het gaat mij niet om de vraag, wie er nu gelijk heeft en wie niet. Het gaat mij eerder om de vraag, of je nu wel danwel niet bepaalde groepen voordelen kunt toekennen, of in het bijzonder kunt vervolgen, terwijl je voor anderen dergelijke maatstaven niet hanteert en alleen in zeer extreme gevallen wenst te reageren.

Ik denk daarbij ook aan b.v. de vervolging van Jehova's getuigen in bepaalde landen. Wanneer je spreekt over een vrijheid van geloof, zo dien je volgens mij ook te aanvaarden, dat bepaalde vormen van geloof konsekwenties met zich brengen voor de gedragingen van de mensen.

Een vrijheid van geloof kan alleen dan werkelijk bestaan, wanneer de gelovige ook het recht wordt toegekend volgens eigen overtuiging en beste geweten te handelen en te leven, zolang hierdoor geen directe schade voor anderen ontstaat. Aanvaardt men deze konsekwentie niet, dan mag men m.i. ook niet spreken over vrijheid van geloof en levensovertuiging.

Wanneer je spreekt over een vrijheid van politieke overtuiging, heb je wel degelijk het recht, op dit gebied een iader zijn eigen gang te laten gaan. Maar als regering ben je aansprakelijk voor het geheel van de gemeenschap en is net slechts aanvaardbaar die anderen zover te laten gaan met hun werken en streven, dat zij anderen niet belemmeren in de vrijheid op hun eigen wijze en volgens eigen overtuiging te leven.

In dit verband denk ik o.m. aan de wijze, waarop men reageerde ten aanzien van de zuid-molukkers, de ambonezen of hoe men hen ook noemen wil.

Men heeft g e e n maatregelen getroffen, toen de gezagsdragers van de nederlandse staat door hen werden beschoten. Men heeft ook niet onmiddellijk getracht zijn eigen gezag weer in de betrokken gemeenten te vestigen en te handhaven.

Hiermede heeft men toegegeven, dat een eigen territorium voor een minderheid kan bestaan en heeft men die minderheid, zij het niet de jure maar de facto, het recht gegeven de onaantastbaarheid van dit eigen gebied desnoods gewapenderhand te verdedigen.

Vraag: Indien men geen gevoelens wil kwetsen, waarom ontslegt men anderen dan ditzelfde recht op eigen territorium, ordedienst, leefregels dan wel? Waarom wel geweld gebruiken op de Nieuwe Markt in Amsterdam, waar de harde hand en zelfs wapens werden gebruikt - u weet dit nog wel - en geen onderzoek naar wapens of schuldigen, maar een terugtrekken van eigen machtsapparaat in Boven Smilde?

Let wel: ik wil geen oordeel vellen. Ik stel alleen maar de vraag. Maar ziende, wat er gebeurt, sta ik perplex en roep uit: as je me nou !!! Hoe kan dat nu?

Onder gelovigen zie ik iets dergelijks vaak gebeuren. Ik zie mensen, die spreken over de noodzaak een nieuwe beleving van hun godsdienst tot stand te brengen. Dit is, naar ik veronderstel, hun volste recht. Maar ik zie dan, dat niemand ooit bezwaar er tegen maakt, dat deze mensen anderen met hun overtuiging en praxis lastig vallen, zelfs wanneer deze anderen duidelijk maken, dat zij geen kontakt wensen.

Op grond van dit alles vraag ik mij af, waar dan wel het recht van de eenling blijft? Is het recht alleen met de brutalen? Bestaat voor jou alleen recht, wanneer je bereid bent dit, tegen alles in en ten koste van anderen, te nemen? Asjemenou?

Er zijn meer zaken, die mij verbazen, verwonderen. Wanneer ik b.v. hoor, dat men in Turkije met geweld reageert op een gewelddadige oplossing, die een nederlandse regering koos om een gijzeling op haar eigen grondgebied op te heffen, dan vraag ik mij af, wat die turken dan eigenlijk met dit alles wel te maken hebben?

Hoe komt het, dat mensen in dit land zich vermeten zo te handelen? Het is zeker niet in overeenstemming met hun eigen wet en recht. Het is ook zeker niet in overeenstemming met menselijke redelijkheid. Zij beklagen zich over een teveel aan geweld en gebruiken zelf een teveel aan geweld om dit protest kenbaar te maken. Hoe zit dat? Hoe kan men dit rechtvaardigen?

Persoonlijk ben ik van mening, dat je je in alle gevallen moet hoeden voor een te extreem handelen. Er zijn echter mensen, die alleen naar dergelijke middelen schijnen te willen grijpen.

Ik noem dergelijke mensen maar ultra's: wezens, die doof zijn voor iedereen, die alleen hun eigen argumenten voortdurend herhalen en dan aan die argumenten het recht menen te mogen ontleenen om ieder ander mens te binden aan de richting en ontwikkelingen, die zij gewenst achten. Dit zijn mensen, die niet bereid zijn - laat mij dit hieraan toevoegen - die gemeenlijk niet bereid zijn, de volledige konsekwenties te aanvaarden, van hetgeen zij zelf doen.

Wanneer u op aarde leeft, heeft elke bewuste handeling gevolgen, die u wel zult moeten aanvaarden. U kunt dezen niet terzijde schuiven, moogt u daarover ook niet beklagen. Wanneer ik een ander een klap geef en die ander slaat wat harder terug, heb ik geen recht mij daarover te beklagen, zeker wanneer ik het was, die de eerste klap heb gegeven.

Zoals het mij ook logisch toeschijnt, dat een ieder, die begint te vechten, de kans loopt, een nederlaag te lijden. Moet degeen, die onder die omstandigheden het slachtoffer wordt van eigen handelen, of een nederlaag moet aanvaarden, dan uitroepen, dat dit onrecht is?

Wanneer ik in mijzelf geestelijke krachten uitzend in de hoop zo een ander in een bepaalde richting te dwingen, zij het door iemand nachtmerries te sturen, met magie te schaden, of op een andere wijze aan te tasten, mag ik mij dan beklagen, wanneer die ander mijn aanval afweert, of mij mogelijk zelfs een koekje van eigen deeg laat slikken?

Moet ik dan zeggen, dat die ander het recht niet heeft zo op mijn handelen te reageren, omdat ik uiteindelijk handel vanuit een recht en van de juistheid van mijn eigen standpunt overtuigd ben?

Toch zijn er mensen, die zo reageren. Er zijn zelfs mensen, die hun eigen gevoelens van uitverkoren zijn gebruiken om anderen in een toestand van verminderde toerekenbaarheid te plaatsen, of tot minderwaardige slaven te vernederen, alleen op grond van een eigen, meestal niet eens redelijk bewijsbaar

vermoeden omtrent eigen verheven zijn?

Wanneer je zegt: Wat wij leren bij de Orde, is voor ons goed, dan vinden wij sprekers, dit prettig. Maar wanneer u gaat zeggen: wat zijn wij uitverkoren, wat zijn de mensen arm, die dit alles moeten missen, dan maakt u volgens ons reeds een vergissing.

U zegt in feite: "ik heb dus meer dan die anderen" en vervolgt innerlijk: zo heb ik dus automatisch het recht, mijn eigen visie boven elke andere te stellen. Maar dit recht bezit u nu juist niet, omdat u niets met zekerheid kunt stellen, of bewijzen, anders dan innerlijke zekerheid en als bewijs, niet aanvaardbare persoonlijke en innerlijke belevingen.

Je kunt je eigen visie tegenover elke andere visie stellen. Dat is juist en goed. Je kunt debatteren daarover, indien anderen daartoe bereid zijn. Je kunt desnoods proberen, of het leven op de ene wijze beter verloopt dan op de andere. Dat is als mens uw volste recht.

Maar wanneer je, bij welke groep dan ook behorende, jezelf als uitverkoren gaat beschouwen en alle andersdenkenden met een soort minachtend medelijden meent te mogen benaderen, zo is mijn reactie: asjemenou. Hebben zij dan nog niets geleerd? Wanneer mensen, die zo eenzijdig menen te mogen denken en redeneren uitverkorenen zijn, zou ik wel eens willen weten, wat dan een stommeling is.

Vergeef mij, ik spreek niet over u. Ik spreek niet over de mogelijkheid, dat de mensheid in zekere zin uitverkoren is op aarde b.v. Ik spreek alleen over mensen, die menen, dat zij alles zo goed weten, dat niemand het recht meer heeft om anders te denken.

Ik spreek over mensen, die menen zo uitverkoren te zijn dat zij uit willen gaan maken, wie en hoe men met elkaar zal slapen, hoe men zal moeten leven, hoe men mag denken, hoe en waar de mensen mogen werken en wat zij daarmee dan wel daarmee zullen mogen verdienen.

Ik vraag mij wel eens af, waar dergelijke mensen de brutaliteit vandaan halen, vooral wanneer steeds weer blijkt, dat zij toch grote fouten maken.

Wat meer is: deze mensen begrijpen kennelijk niet, dat zij door een dergelijk eenzijdig werken vanuit hun eigen denken alleen toestanden veroorzaken, die steeds minder beheersbaar worden.

Je kunt nu eenmaal niet vanuit een z.g. menselijke onfeilbaarheid, of een als onfeilbaar beschouwde leerstelling gaan functioneren, zonder dat hierdoor onvermoede ontwikkelingen in aanzijn geroepen worden door niet besepte fouten en onvermijdelijke gevolgen. Zodat men al snel leeft binnen een systeem, dat men niet meer meester is.

Men zal zich moeten realiseren, wat eens was, wat mogelijk nu ontstaat. Om een eenvoudig voorbeeld uit uw eigen omgeving en kennis te geven: Er bestaan ordediensten bij een bepaalde bevolkingsgroep, die ongetwijfeld zal stellen, dat dergelijke diensten nodig zijn, om intern de orde te handhaven en waar nodig eigen gemeenschap te verdedigen tegen inmengingen van buiten af. Maar dergelijke stellingen hebben al eerder in uw land geklonken, al sprak men toen niet van ordedienst, maar van W.A., de weerafdeling. En die had zeker niets met het KNMI te maken.

Er zijn mensen, die zich ontstellend vaak druk maken over zaken, die zij als onrecht of misstanden in de wereld beschouwen en in uiterste konsekwentie zelfs bereid zijn mensen te gijzelen en de bezittingen van anderen te vernielen om zo te bewijzen, hoezeer zij gelijk hebben.

Ik herinner mij een andere instelling, die zo reageerde. Een instelling, die in uw land zeker niet bepaald populair was: de SS, de Sicherheitsstaffel, compleet met haar uitvloei- sel de SD, de Sicherheitsdienst.

Noch zij, noch degenen, die in deze dagen dergelijke paden schijnen te willen betreden, beseffen, dat je door een dergelijke wijze van optreden en denken alleen maar veel vernielt, ook voor jezelf. Want eenzijdigheid brengt altijd onaangename gevolgen met zich.

Stel dat u een tuintje hebt en dit volzet met tulpen, alleen maar met tulpen, zodat u beschikt over een soort privé bollenveldje. Moogt u zich dan er over verwonderen en beklagen, dat uw tuintje slechts een zeer korte tijd vol kleur staat en de rest van het jaar niets te zien geeft, behalve mogelijk een aantal stoppels?

Dwaas, zegt u? Maar er zijn heel wat mensen, die in andere opzichten juist op deze wijze menen te mogen en te moeten reageren. Zij streven naar een soort denken, een mentaliteit, genormde handelwijzen, gebruikspatronen, kortom, een enkele soort mens met voorspelbare reacties en eigenschappen.

En wanneer zij dan hun doel deels bereiken, vragen zij zich af, hoe het mogelijk is, dat alles soms verkeerd schijnt te gaan en dat steeds minder bereikt kan worden. Zij geven dan de schuld gemeenlijk aan anderen.

O, je kunt de mensen in gedrag en denken normaliseren. Je kunt, wanneer je macht en geduld genoeg hebt, wreed genoeg kunt zijn ook, je medemensen dressereren en konditioneren, dat elke beweging van die mensen, ja, zelfs elke gedachte van die mensen reeds tevoren vaststaat, zodat die mens geheel gaat leven volgens jouw wil en wet.

Denkbaar is iets dergelijks zeker. Maar wat gebeurt er dan? Er zijn mensen, die menen, dat daardoor een perfecte, geheel rechtvaardige, sociale orde tot stand zal komen.

Wel asjemenou! Kom nou, kijk even uit, denk even na. Wat je dan bereikt, is de overheersing van het geheel door de laagst gemiddelde mens. Dan wordt elke top van in ellect, daadkracht en zelfs persoonlijke moed eenvoudig afgeschoren, onderdrukt, uitgeroeid. Dan houdt je alleen de middelmaat over.

Maar die middelmaat loopt al snel vast. De gemeenschap verstart, zij kan zich niet langer ontwikkelen en vernieuwen.

In een verstarrende gemeenschap wordt elke verdere ontwikkeling, zelfs volgens aanvaarde normen, steeds moeilijker, steeds minder initiatief treedt op. Het einde is verval.

Een verval, dat neerkomt op een toenemend egoïsme en zich kenmerkt door steeds meer intriges over steeds minder belangrijke zaken, tot uiteindelijk onvermogen kenbaar wordt op elk gebied.

Wanneer je dit overweegt - de historie bevestigt dit alles keer op keer - dan moet je volgens mij niet streven naar een uniform, gelijkmatig uniform, maar eerder zoeken

naar een pluriforme samenleving.

Dan moet je bereid zijn een CPN en een VVD als noodzakelijk bestanddeel van een samenleving te beschouwen, wanneer het over politiek gaat. Dan moet je de meest krankzinnige vormen van geloof en godsdienst blijven aanvaarden naast een atheïsme. Dan moet je de meest beëngde en benarde morele opvattingen aanvaarden en gedogen naast een vrijgeestigheid en vrijzinnigheid, die ver alle normen te buiten dreigt te gaan.

Ook in uw eigen denken is dit van groot belang. Zodra u dogmatisch gaat denken, loopt u vast. Wanneer u denkt - om een bekend beeld te nemen - wanneer ik overga staat vriend Henri al klaar om mij te helpen, zo beseft men niet, dat men hem hiermede tot een geestelijke zenuwspanning zou veroordelen, wanneer hij dit werkelijk zou moeten beantwoorden. Want er zijn zovelen, die dit aangenaam zouden vinden, dat hij dit niet eens zelf geheel zou kunnen afhandelen.

Bovendien verstoort u hiermede andere, voor u mogelijk betere kontakten. Want uw werkelijke harmonie kan wel op een heel ander gebied liggen. Wat voor u nodig is, is vooral een ontmoeting na de overgang met een persoon, die past bij uw eigen innerlijk en uw eigen belangstellingen. Iemand, die u in staat kan stellen de illusies van nevel, duister en uw angst te overwinnen en zo een stukje van het licht te vinden.

Op het ogenblik, dat je stelt: ik wil alleen dit en niets anders, zo betekent dit, dat u grote kans loopt in het duister terecht te komen en een lange periode van verlatenheid door te maken; een tijd, waarin je soms meent, dat je het enige levende wezen bent in een zee van pikzwarte duisternis, waarin niets anders bestaat.

Men beklaagt zich dan vaak onder het onrecht, dat men moet ondergaan, terwijl men blind blijft voor helpers en licht, vlak bij u, roepende tot u.

Dat wordt veroorzaakt door de eenzijdigheid van uw instelling, waardoor u weigert andere mogelijkheden binnen de schepping als werkelijk te aanvaarden.

Ik kan mij voorstellen, dat u op de u eigen wijze zoekt naar innerlijke waarheid. Wanneer u licht vindt in uzelve, maak er gebruik van. Maar zeg niet tot uzelf: dit is het enige licht. Je kunt zelfs niet met zekerheid zeggen: dit is de enige ware kracht in de schepping. Je kunt alleen maar zeggen: dit is voor mij het licht, dit is voor mij de kracht.

Zeker, alles klinkt zo erg betrekkelijk. En dat brengt velen tot de vraag, wat dan wel te doen. Mijn antwoord is: vooral praktisch zijn.

Een mens, die aan esoterie doet, moet ook praktisch zijn en mag niet alleen wegvlugten naar mystieke belevingen, gevoelens van verhevenheid en wonderlijke en lichtende erkenningen van eigen ingewijd worden en eigen onfeilbaarheid. Men zal pas werkelijke esoterie bedrijven, wanneer men tracht werkelijke innerlijke mogelijkheden te ontdekken, die vervolgens om te zetten in een praktijk, die niet geheel door jou en je denkbeelden beheerst kan worden. Een praktijk, waarin je niet anderen kunt dwingen naar je wensen, maar zelf bewust zult moeten reageren op alles, wat als wenselijk

erkend wordt, of als noodzakelijk beseft wordt.

Wanneer je dit alles zo beziet, krijg je een wat andere visie. Wanneer ik b.v. zie, hoe de leiders van de twee grootste partijen in Nederland bezig zijn, elkaar te fractioneren in de hoop zo een regering tot stand te brengen, waarin zij de baas kunnen spelen, is mijn reactie: asjemenou. Is dat nu staatsmanschap?

Dat is geen staatsmanschap meer, dat is in mijn ogen gewoonweg kiften. Je kunt het natuurlijk mooi verklaren, zeggen-
de, dat de stemverhoudingen de gestelde eisen toch wel dege-
lijk rechtvaardigen.

Mijn vraag is echter: wat is belangrijker: de eis, die u stelt, of het belang van het gehele volk? Ik voor mij geloof, dat je een onderscheid moet maken tussen de belangen van je partij en de belangen van het volk, waaruit ze voortkomt.

Op het ogenblik, dat je gaat denken, dat die twee belan-
gen indientiek zijn, zit je volgens mij al helemaal verkeerd. Je moet je eigen denken in de praktijk brengen. Zeker. Maar doe dit dan allereerst eens zelf en eis niet van anderen, dat zij niet door redelijke argumenten onderstreepte eisen honoreren.

Laat liever door uw eigen wijzen van leven en handelen aan de anderen zien, hoe juist en goed uw levenshouding wel is, hoe juist en zuiver uw moraal is, die de mens gelukkiger en zekerder maakt. Wanneer de anderen dat ontdekken, zullen zij heus wel als vanzelf meer in uw richting gaan denken en handelen.

Maar als men daar niet eens aan wil beginnen ... nu ja, ik zal het dan zo maar zeggen: Ik neem het een eerwaarde geheel niet kwalijk, dat hij het gelaat afwendt, wanneer hij langs een sexshop gaat. Maar moet hij daarom dan ook zonder meer aannemen, dat in ieder, die wel wil weten, wat daar in de etalage te zien is, prompt naar de hel zal gaan? Een dergelijke reactie lijkt mij op zijn minst enigszins simplistisch te zijn.

Waarom moet je b.v. stellen, dat Johann Strauss een komponist is, die thuis hoort in de samenleving van de echte christenen, omdat hij beantwoordt aan de morele normen van deze tijd, terwijl dit niet gelden kan voor Elvis, de Cats e.d.? Vergeet niet, dat in de tijd van Strauss de geestelijkheid de wals nog sterker bestreed als strijdig met kuisheid en fatsoen, als onchristelijk, dan eeuwen later het gemengde zwemmen.

Zeker, het popwezen puft vaak erger dan popcorn en de vraag, of het muziek is of niet, zal voor mij voorlopig onbeantwoord moeten blijven. Ik wilde echter duidelijk maken: wanneer de een van hardrock houdt en de ander van Schubert, kunnen beiden vanuit hun eigen smaak geheel gelijk hebben. Maar het zou dwaas zijn, wanneer de Schubert-liefhebber keihard overal zijn lievelingsmuziek zou gaan spelen om zo de ander het ongestoord aanhoren van zijn geliefde klanken onmogelijk te maken of omgekeerd.

Wanneer ik mensen zie, die denken dat hun visie op alles, wat cultureel waardevol zou zijn, de enig juiste is, dan is mijn reactie: asjemenou. Denken zij nu werkelijk, dat zij zoveel beter en juister leven dan anderen?

Zeker, elke mens maakt zijn fouten. Neem uw eigen stad. Met het beton in den Haag gaat het "hard on".

En als u niet begrijpt, wat dit betekent, moet u maar eens informeren, die de verantwoordelijke wethouder is.

Dat u er tegen bent, is uw volste recht. Dat u probeert, alles, wat u waardevol acht, te verdedigen tegen aantasting, is uw volste recht. Maar wanneer men met beton gaat bouwen op plaatsen, waar niets te bederven is, waar toch al niets meer staat, is het onzinnig uw afkeer als argument te gebruiken.

Laat anderen hun eigen fouten maar maken en maakt u de uwe. Dat is de beste omschrijving van de eisen, die het werkelijke leven aan elke mens stelt. Want het werkelijke leven is een reeks van ervaringen, waarbinnen en waardoor een ieder het recht verkrijgt, zijn eigen dwaasheden te begaan en niemand ooit werkelijk het recht kan hebben, zijn eigen dwaasheden tot de norm voor anderen te maken.

Mogelijk klinkt dit alles u niet actueel genoeg. Maar denk eens even na en besef, hoeveel groepjes mensen in deze dagen steeds weer stellen: Wij zijn het ergens niet mee eens en dus moet het anders. Waarbij zij de anderen niet eerst laten zien en bewijzen, dat het anders kan, maar eenvoudig proberen anderen te intimideren en desnoods af te ranselen, tot zij zichzelf niet meer durven zijn.

Er zijn mensen, die stellen: de sociale zorg in Nederland is naar onze opvatting onvoldoende om tegemoet te komen aan onze behoeften. Overigens verwonderlijk, dat deze mensen zo denken, want menige drukbezette belangrijke functionaris in andere landen verdient minder, dan zij krijgen. Maar goed.

Ik kan desnoods begrijpen, dat die mensen niet tevreden zijn en ben geneigd te stellen: Laat dan deze mensen ageren tegen de bestaande situatie en aantonen, wat er fout is. Maar laat hen in geen geval dan maar tasjes gaan jatten van oudere vrouwen, die zich toch niet kunnen verzetten.

Maar er zijn helaas nogal wat mensen, die juist dit laatste als de redelijkste oplossing schijnen te beschouwen. Iedereen schijnt in deze dagen geneigd te veronderstellen, dat de gehele wereld er alleen voor hem of haar is.

Maar u bent er in de wereld, zodat die wereld alleen voor u kan zijn, in zoverre u een harmonische relatie met die wereld kunt vinden. U kunt uw eigen wensen niet altijd weer vervullen op kosten van anderen. Hierdoor wordt de wereld uw vijand. Dan is de wereld niet meer voor u en de mensheid wordt uw vijand, uw bestaan wordt een belasting voor uw geest, in plaats van een mogelijkheid tot bewustwording en geluk.

Kortom: je kunt jezelf niet buiten het geheel stellen, zonder gelijktijdig het isolement, dat daaruit voort zal komen, te moeten aanvaarden. Dit is de tragiek van uw dagen.

Wanneer u meer hebt gehoord over de denkwijzen van de ODV dan zult u beseffen, dat wij het heus niet zo erg vinden, wanneer er b.v. eens wat hennip wordt gerookt, wat hasch met mate wordt gebruikt. En tegen harddrugs zijn wij in feite voornamelijk, omdat wij weten, wat die aan het menselijk lichaam en de psyche van de mens kunnen doen.

Wij gaan echter wel wat verder dan de meesten van u aanvaardbaar vinden, wanneer wij stellen: wanneer je al verslaafd bent, zo is dit mede het gevolg van je eigen willen of wilswakte, dus moet je er ook zelf maar mee breken en kun

je niet eisen, dat andere je lasten voor je dragen en je beklagen.

Wanneer u het niet eens bent met onze houding in deze, verzoek ik u er aan te denken, dat er in uw land nogal wat alcoholisten zijn, meer dan drugverslaafden zelfs, dit terwijl alcohol een normaal deel van de samenleving is en de prijs daarvan zelfs nog beschermd wordt door de regering, die kennelijk alles doet om ook hier de prijzen vooral hoog te houden. Dit, terwijl het heel wat beter zou zijn voor een ieder, wanneer men eerst de vrijheid boven alles hoog zou willen houden. Maar dan ook de vrijheid om op je eigen wijze te leven en dat betekent ook de mogelijkheid, om op elk uur van de dag vrij door de straten van de grote steden te gaan, zonder het gevaar te moeten lopen aangerand of beroofd en aangevallen te kunnen worden. Zoals het recht op vrijheid ook betekent, dat je vrijelijk je kunt verplaatsen, zonder daarbij de kans te lopen gegijzeld te worden.

Want het belangrijkste, wat een mens kan bezitten, is de vrijheid om te leven, zoals hijzelf vindt, dat dit goed is, de vrijheid geheel jezelf te zijn, zolang je daardoor anderen maar niet tot onwillig slachtoffer maakt.

Lieve mensen, wanneer je kijkt naar al de dwaasheden, die in naam van vrijheid en recht worden begaan, vraag je je als geest toch wel eens of, of niet vele mensen op belangrijke plaatsen iets in zich dragen van Amin.

U grinnikt nu. Maar vraag u eens af, hoevelen onder u, wanneer zij maar de macht hadden, niet op een even waanzinnige wijze hun eigen superioriteit ten koste van alles zouden willen bewijzen.

Wie dit doet, is niet gezond, maatschappelijk zo min als geestelijk, volgens mij. Je kunt nu stellen, dat je zo iemand moet genezen. Ik vind het best. Maar wanneer men dan harde maatregelen blijkt te schuwen en steeds weer dezelfde personen dezelfde daden ten nadele van anderen stellen, zo rijst bij mij toch de vraag, of de hiervoor verantwoordelijke personen soms ook van mening zijn, dat je een blindedarmonsteking het beste kunt genezen door de patient toe te fluisteren, dat je begrip voor hem hebt en dat het allemaal niet zo erg is, terwijl je de noodzakelijke ingreep uit blijft stellen, tot het buikvlies-ontsteking geworden is.

U schijnt mijn bedoelig te begrijpen. Zelfs wanneer iemand ziek is, zal men moeten opereren en niet met zo zacht mogelijke hand trachten de zaak voorlopig in evenwicht te houden.

Geen bestraffing uit gemakzucht voor hen, die zich aan misdragingen tegenover anderen schuldig maken dus, maar een bescherming voor de gemeenschap op de eerste plaats en daarna ook je grote moeite geven, om de patient van eigen toestand meer bewust te maken en zo mogelijk te genezen.

Leer elke mens steeds duidelijker beseffen, dat hij het recht heeft zijn eigen wegen te gaan, maar dat hij zeker niet het recht heeft daarbij anderen te dwingen aan zijn behoeften of inzichten tegemoet te komen. Dat is belangrijker dan het in de handhouden van de prijzen voor gedistilleerd, volgens mij.

De terreur, die over de gehele wereld loslaat, is overigens naar mijn denken in vele gevallen het directe gevolg van

menselijke gevoelens van minderwaardigheid en gevoelens van machteloosheid, waarbij men weigert, eigen werkelijke ik en werkelijke mogelijkheden verder in beschouwing te nemen.

Zijn echter degenen, die nu menen alleen met moord en doodslag iets te kunnen bereiken, zonder deze extreme middelen wel werkelijk zo machteloos, als zij veronderstellen?

Wanneer b.v. de palestijnen nu eens evenveel energie hadden gebruikt om land te bewerken en te bevruchten, land onvruchtbaar of droog genoeg om daarop te mogen verbouwen, als nu besteed wordt aan demonstreren en aanvallen, het aankopen van wapens e.d., dan zouden zij nu een zo welvarend volk zijn, dat zij desnoods over de middelen zouden beschikken om zich in te kopen in de bedrijven en projecten van Israël en daar een niet te onderschatten economische macht zouden zijn geworden.

Over de middelen, om dit tot stand te brengen, heeft het hen nooit ontbroken, zo min als het hen aan de middelen heeft ontbroken om een betere huisvesting voor hun volk mogelijk te maken. Zij hebben echter die middelen keer op keer misbruikt om propaganda te bedrijven, wapens aan te kopen, aanslagen te plegen, het in standhouden van een militaire en psychische training, die de mogelijkheden van de palestijnen in feite meer schaadt dan baat, maar wel enkelen de mogelijkheid geeft te leven in een waan van gezag en grootheid.

Je kunt natuurlijk zeggen, dat deze mensen toch ook recht hebben op hun eigen land. Dat is voor hen even waar als voor andere volksgroepen, die dergelijke rechten volgens ons eveneens hebben.

Ik ben het dan ook niet eens met de opvatting van sommige Israëlis, die stellen recht te hebben op het gehele land van Israël, omdat hun voorvaders daar rond 2000 of 1900 jaren geleden al woonden. Want het is nu iets meer dan 1900 jaar geleden, dat Jeruzalem verwoest werd en de diaspora begon.

Het is wel leuk, zo iets te stellen. Maar wat zoudt u er van denken, wanneer er opeens een stam Kaninefaten op zou duiken, die op grond van een uitverkiezing, waarin zij geloven, heel Zuidholland en een deel van Noordholland opeisten en met geweld tot een onafhankelijke staat zouden maken? Dit, omdat hun voorvaders daar rond 1700 jaar geleden voorname-lijk woonden. Zoudt u dat zo maar nemen?

Aan de andere kant zoudt u kunnen stellen: Wanneer zij werkelijk hier thuis behoren en dit voor hen zo belangrijk is, kun je hen het recht hier te wonen niet zonder meer ontzeggen, indien zij bereid zijn zich aan de geldende regels en wetten te houden.

Want zekere rechten bestaan op grond van een gevoel van verbondenheid. Zoals het recht in Israël te wonen voor de joden kan worden afgeleid door hun verbonden zijn met Jeruzalem en voor grote groepen palestijnen hetzelfde kan worden gezegd.

Zoals ambonnezen, zelfs wanneer zij in het buitenland geboren zijn, volgens mij het recht hebben, terug te keren naar Ambon en daar te wonen, mits zij zich aan de daar nu geldende regels en wetten van de huidige bewoners willen onderwerpen.

Ik wil hierop niet al te lang doorgaan. Wel wijs ik er nadrukkelijk op, dat de erkenning, dat voor sommigen een

zeker recht bestaat in verband met een bepaalde streek, nog niet betekent, dat zij dit recht met alle middelen kunnen afdwingen ten koste van anderen.

Jazeker: Ook de zuid-molukkers ken ik wel degelijk bepaalde rechten toe. Maar die rechten kunnen zij zich niet verwerven in Nederland. Nederland kan hen die rechten ook niet geven. Het enige, wat zij dus kunnen doen, is : gaan werken om zichzelf waar te maken in eigen land op zodanige wijze, dat zij ook hun idealen deels of geheel verwerkelijken kunnen.

Maar dat gaat niet in Nederland, doch alleen in Indonesië. Om **werkelijk** iets te bereiken zouden zij dus Indonesië eerst eens moeten aanvaarden. Dat lijkt mij begrijpelijk, logisch, nuchter. Mogelijk meent u, dat ik hier **over** maar door zit te zeuren. Maar het is ook een zo heerlijk en actueel voorbeeld.

Want op dezelfde wijze zijn er mensen, die voor of tegen bepaalde zaken zijn, b.v. tegen porno en voor porno. In beide gevallen overigens mensen, die er zelf nooit naar kijken. Anderen zijn voor of tegen vruchtafdrijving.

Maar ook hier geldt weer: zij moeten eerst aanvaarden, dat er anderen zijn, die anders leven, denken, andere behoeften hebben. Eerst op grond van die aanvaarding en dus de vrijheid ook van de ander kunnen zij zichzelf waar gaan maken en invloed gewinnen.

Laat ook hen niet veronderstellen, dat zij ongestraft hun eigen denkbeelden kunnen doorzetten door anderen te intimideren, of zelfs geheel niet bij de zaak betrokkenen als dwangmiddel te gebruiken.

Toch zijn er heel wat groepen, die van hun medemensen een bepaalde wijze van leven zouden willen afdwingen, inclusief de aanvaarding van de dogmas, waarop zij hun eigen aanspraken baseren. En zelfs de meest christelijke mensen schrikken vaak niet terug voor niet zeer christelijke handelingen, wanneer zij daardoor hun zin door kunnen zetten.

Dit is kentekenend voor alles, wat er in de wereld gebeurt. Men ziet steeds weer over het hoofd, dat men door een het beste maken van eigen bekwaamheden en kracht zonder dwang, veel meer kan bereiken dan met alle koehandel en afpersing.

Wanneer de basken zich werkelijk willen gaan integreren in het nieuwe Spanje, zo zal al snel blijken, dat zij zich inderdaad een grote mate van onafhankelijkheid zullen kunnen permitteren. Maar zij zullen niet in kunnen gaan tegen de gemeenschap, waarvan zij in feite toch nog steeds deel uitmaken. Niet met terreur en niet met andere middelen zullen zij de feitelijke toestanden opeens ongedaan kunnen maken.

Maar door hun productiviteit, een voortgaande manifestatie van onderlinge saamhorigheid, kunnen zij wel degelijk zichzelf waarmaken en een grote macht vormen op politiek en economisch gebied.

Jezelfzijn en gebruik maken van al je persoonlijke mogelijkheden in positieve zin brengt altijd een toenemende mate van aanvaarding en ook vrijheid met zich. Dat geldt hier en overal, ook b.v. in Zuid Afrika, waar men in deze dagen op wat wonderlijke wijze herdenkt, hoe de blanken wapens in de handen van anderen hebben gegeven en zo degenen, die wilden opkomen voor hun eigen rechten en rechtvaardige samenleving, doodden.

Ik druk mij nu erg vriendelijk uit. Een dergelijk oproer herhaalt zich steeds weer en er zal een ogenblik komen, waarop ook de opstandigen met wapens in de hand zullen gaan optreden.

Maar moet je nu uitroepen, dat de blanken alles maar zonder meer prijs moeten gaan geven? Zo iets als: de blanken weg uit Zuid-Afrika? Onzin. Dieblanken zijn op het ogenblik zelfs nog heel hard nodig in Zuid-Afrika. Want zonder de blanken zou de samenleving fout gaan.

De dromen van gelijkwaardigheid bij de verschillende groepen kunnen alleen liggen in een gelijkwaardigheid van bereikingsmogelijkheden, niet in een gelijkheid van bezit, een samendelen of zelfs: Wij zijn de oorspronkelijke bewoners van dit land, jullie hebben het beste daarvan al zo lang gehad, dus geef het nu maar eens terug.

Zou het zover komen, dan gaat alles, wat Zuid-Afrika tot een welvarend gebied maakt, snel verdwijnen en de mogelijkheden zouden zonder meer verdwijnen.

Kijk naar de situatie. De ene groep beroept zich op de bijbel als verkondigd door de nieuwe profeet Vorster om zijn gedrag te rechtvaardigen. Zij roepen uit: wij zijn gedwongen onze jongere gekleurde broeders gescheiden en in een eigen samenlevingsvorm op te voeden en dat gaat nu eenmaal langzaam, zodat wij nog lekker lang de baas kunnen spelen.

De tegenpartij roept om absolute vrijheid. Maar die geven de kleurlingen elkaar toch ook niet? Weet u wel, dat de naturellen, die op deze dag gedood worden als gevolg van politiek getinte demonstraties in Zuid-Afrika voor $\frac{3}{4}$ gedood worden door kleurlingen, die bij de politie werken? Kleurlingen ook, die op de achtergrond van het gebeuren staan, maar wel de belangen van bepaalde blanke ondernemingen vertegenwoordigen, zijn aansprakelijk voor een deel van het onrecht, dat de naturellen wordt aangedaan en zelfs voor de uitbuiting middels de verkoop van levensbehoeften? Realiseert u zich dit wel voldoende?

Ik zal niet ontkennen, dat ook de naturellen zeer veel tot stand zouden kunnen brengen. Maar dan zullen er eerst meer onder hen moeten zijn, die deskundig kunnen ingrijpen, plannen kunnen maken en vooral zullen er veel meer naturellen moeten komen, die zelfstandig en redelijk kunnen nadenken over problemen.

Wanneer je Zuid-Afrika met zijn apartheid verafschuwt en de naturellen wilt helpen, moet je geen producten boycotten, maar elke naturel, die initiatief genoeg toont en de mogelijkheid tot leren bezit, op je eigen kosten een vakopleiding geven, als het kan een hogere opleiding. Maak het de naturellen mogelijk zich bepaalde bekwaamheden eigen te maken. Dat is een werkelijke bijdrage tot de oplossing van het probleem.

Ik weet zeer wel, dat de geschoolde naturel op het ogenblik geen werkelijk belangrijke baan krijgt en in de posities, die hij kan verkrijgen, minder betaald krijgt dan een blanke, die het gelijke werk doet.

Maar op het ogenblik, dat een naturelingenieur zo goed is als, of beter is dan een blanke ingenieur, zal hij meer en meer van belang worden. Economisch gezien wordt dan, zoals in een zekere mate reeds nu het geval is, apartheid steeds

minder haalbaar.

Dan is een versmelting van de groepen tot op zekere hoogte wel degelijk denkbaar en bereikbaar. De apartheid, die dan nog blijft bestaan, zal voornamelijk te wijten zijn aan de afwijkende karaktereigenschappen en gebruiken van de verschillende bevolkingsgroepen en zo in de gemeenschap geheel vrijwillig en zonder geboden en dwang in stand gehouden zal worden.

Maar ondanks dit kunnen mensen van verschillende kleur en achtergrond dan wel degelijk en zonder belemmering elkaars vrienden zijn, terwijl zelfs gemengde huwelijken wettelijk aanvaardbaar en denkbaar worden, ook al zullen de delen van de gemeenschap dit voorlopig nog afstraffen door een uitsluiten uit de eigen groep.

Het is duidelijk, dat dergelijke vriendschappen en huwelijken niet in bijzonder grote mate voor zullen komen. Maar het feit, dat zij mogelijk zijn op zichzelf, verandert reeds veel en zal een verdere werkelijke scholing en opvoeding van alle kleurlingen steeds aanvaardbaarder en beter mogelijk maken.

Ik weet, dat dit alles onaanvaardbaar zal klinken in de oren van een rechtgeaarde afrikaander en mogelijk even onaanvaardbaar klinken zal voor de gekleurde stammen, die in steeds grotere mate in oproer komen, zonder te beseffen, waar hun eigen mogelijkheden ophouden en verzet tegen de nu door blanken eenmaal geschapen maatschappelijke ontwikkelingen hun eigen ondergang zou betekenen.

Toch zou dit de meest juiste weg zijn. De juiste weg is steeds weer gebaseerd op synthese, op een streven naar geestelijke en stoffelijke harmonie en niet op onderdrukking het stelletje van grenzen en scheidslijnen.

De juiste weg voor de gehele mensheid ligt in een zoeken naar die punten, waarop je met anderen samen kunt werken en de tekorten van anderen kunt aanvullen, zo tevens je eigen tekortkomingen steeds meer aangevuld of opgeheven ziende.

Het meest belangrijke voor de mensen in deze tijd is het besef, dat een ander het recht heeft op zijn eigen wijze te leven en te streven, het besef ook, dat je zelfs zonder aan anderen eisen te stellen, door een juist samengaan met hen vaak zeer veel tot stand kunt brengen.

Zoals men zal moeten beseffen, dat een tegengesteld streven, werken en leven in harmonie steeds grotere mogelijkheden tot bereiken, maar ook tot bewustwording en geestelijke rijping met zich brengt.

Ik moet niet te lang meer doorpraten. Maar ik wil u nog enkele punten zo eenvoudig mogelijk in herinnering brengen.

Stel, dat u uitgaat van een bepaalde leerstelling, een bepaald als onveranderlijk beschouwd systeem, of dit nu esoterisch is, of op ander gebied ligt.

Stel, dat u alleen door blijft hameren op de leerstellingen en niet bereid bent enige concessie te doen op grond van de feiten. Het resultaat zal dan zijn, dat u in steeds toenemende mate onevenwichtig wordt, geestelijk en mentaal.

Hetgeen u op deze wijze bereiken kunt, zal soms heel vergaand kunnen zijn. Maar er is geen compensatie. Het is, indien het gaat om innerlijk bereiken, b.v. niet meer mogelijk

het bereikte om te zetten in levende kracht. Het is niet meer mogelijk het om te zetten in harmonische begrippen t.a.v. eigen wereld en de geestelijke krachten, die rond die wereld bestaan.

Daarom moet je steeds weer bereid zijn, naast je eigen denkbeelden, ook de gedachten van anderen te aanvaarden, allereerst als het denken, waardoor je de ander beter begrijpt, maar daarnaast ook wel degelijk als een mogelijkheid, waarvan je kennis wilt nemen.

Het zou mij niet verbazen, wanneer er hier mensen aanwezig zijn, die zeggen: ik doe aan spiritisme, ik ben eigenlijk ook nog wel katholiek of christelijk, maar ik voel verder toch wel erg veel voor bepaalde vormen van yoga en ook de maçonnieke uitwisseling van gedachten is mij dierbaar.

Maar spreek je iets verder met deze mensen, dan zal, ook b.v. wanneer wij rosenkruizers zijn, toch al snel klinken: maar dit alles gelijktijdig en te samen, dat gaat niet.

Mijn vraag luidt dan: waarom niet? De kosmos is volgens ons denken toch één geheel? Alle krachten, alle wegen in de kosmos voeren toch voor ons tot een beseffen van dit geheel?

En zelfs wanneer je dit niet wilt of kunt aanvaarden, geldt nog steeds: wanneer er dan al zoveel verschillende hemelen of levens zijn, is het toch wel erg gemakkelijk een paspoort aan te schaffen, van alles iets te begrijpen, zodat je van het ene hemeltje naar het andere, bewuster van het enige leven naar het andere zult kunnen gaan en niet vast hoeft te lopen in een enkele hemel, die onvolledig blijkt te zijn.

Sprekende vanuit mijzelf zou ik willen zeggen: beseef dat er een eenheid is in alle dingen. Wat voor u past, wat u aanspreekt en waardoor u innerlijk gestimuleerd wordt, is voor u op dit ogenblik juist, maar dit betekent daarom nog niet, dat nu al het andere waardeloos is geworden voor u.

Het betekent ook niet, dat een godsdienst b.v. waardeloos is geworden, omdat een bepaalde vorm van vrijer denken voor u op dit ogenblik beter en meer passend blijkt te zijn.

Aanvaardt het begrip van de ander en probeer in uzelf te beseffen, waarom die ander een andere norm aanlegt, een afwijkende wijze van denken en beredeneren schijnt te volgen, een bepaalde exegetische aankleeft. En heb dan toch de moed jezelf te zijn, tenzij je overtuigd wordt, dat de ander gelijk heeft, ook in jouw beseef.

Heb de moed steeds zelf verder te gaan, zelf te leven en blijf begrip tonen voor anderen en hun wijze van geloven, denken en handelen. Alleen op deze wijze kun je het extremisme vermijden, dat zowel jezelf als anderen in moeilijkheden brengt.

Nogmaals, lieve mensen. Wanneer ik zie, hoeveel autoriteiten er op aarde schijnen te zijn, die alles helemaal goed weten en kijk, wat als gevolg van die vastheid in de leer, die onfeilbaarheid, gebeurt, dan heb ik maar een uitroep: asjemenou!!! Hoe kan dat dan?

Dat, zo dacht ik, is iets, wat ook in uzelf beseft moet worden, in uzelf zou moeten bestaan en beseft zou moeten worden beleefd: De verbondenheid, maar ook de verwondering, de groeiende verwondering om allen, die schijnen te weten - en zelfs heel precies - wat goed en toelaatbaar is met alle strijd en ellende, die daaruit voor hen zowel als anderen steeds

weer voortvloeit.

Misschien dat u dan met mij en met velen in de geest toch liever wilt gaan streven naar die samenklank, die eenheid, het begrip en de vrijheid, die jezelf kunt beleven en vooral ook een ander moet toekennen.

U zult beseffen, dat je als entiteit dan groeien kunt met het geheel van de mensheid en niet alleen maar in een zeer bepaalde richting met een kleine groep anderen. Tot je leert, hoe je innerlijk groeien kunt door een erkennen en aanvaarding van het geheel van de schepping, inplaats van de aanvaarding te beperken tot een klein deel ervan en de rest te verwerpen.

Dan zult u beseffen, dat je steeds meer beleven kunt in en ervaren kunt uit het geheel van de kosmos, zonder ooit één grens te trekken t.a.v. lijn, kleur, of wereld op een andere wijze dan je is ingeschapen door de ontwikkeling, die je hebt doorgemaakt.

Maar zelfs dan, bepaalde grenzen erkennende voor jezelf, zul je voldoende deel van het geheel zijn geworden om je eigen grenzen op geen enkele wijze aan anderen op te dringen, laat staan dezen aan anderen dwingend op te leggen.

Hebt u commentaar?

x Duidt dit niet meer dan op het "kent u zelve" op een "weest uzelve"?

- Ongetwijfeld. Maar hoe wilt u uzelf bewust zijn, wanneer u zichzelf niet eerst leert kennen. Op zich is uw konklusie zeker juist, maar mijn betoog gaat toch nog wel iets verder dan dit. Het komt neer op een "weest uzelve en erken het recht van alle anderen om zichzelf te zijn." Dit laatste wordt helaas al te vaak vergeten, zelfs door hen, die het "kent uzelve" en het "weest uzelve" reeds waar trachten te maken.

x Dat komt dan wel vanzelf ...

- Ik spreek hierbij de hoop uit, dat uw optimistische visie op de mensheid in korte tijd waar zal mogen worden. Maar ik meen, dat het nog wel een hele tijd zal duren, voor het erkennen van het recht zichzelf te zijn voor anderen zo vanzelfsprekend is, als u doet veronderstellen.

x Is de oorzaak daarvan niet, dat een mens iets, wat hijzelf erg mooi vindt, ook in een ander meer apprecieert?

- Wat u zegt, is natuurlijk volledig waar. Ik ken mensen, die, wanneer zij met je praten, tevreden zijn, wanneer je op de juiste ogenblikken ja zegt. Later zeggen zij dan tegen anderen: een intelligent iemand. Ik heb de laatste tijd maar zelden een meer boeiende konversatie met iemand gevoerd....

Elke mens zoekt natuurlijk naar een bevestiging van zichzelf. Maar die bevestiging moet je van binnen vinden.

Wanneer je immers een bevestiging voor jezelf buiten jezelf gaat zoeken, bewijs je alleen daarmee al, dat je twijfelt, aan hetgeen je omtrent je zelf zegt te weten.

Degene, die innerlijke zekerheid bezit, behoeft niet meer naar een bevestiging buiten zichzelf te zoeken. Ik geloof, dat de mensen steeds weer aan dit feit voorbij gaan. Zij twijfelen aan zichzelf, maar willen dit niet toegeven en juist daarom willen zij anderen horen zeggen: je hebt gelijk, wat ben jij goed....

Maar wanneer je innerlijk weet, dat je goed bent en goed

doet, behoeft niemand je dit meer te verzekeren. Trouwens, de reactie van de ander kan aan je eigen innerlijk beseftte werkelijkheid toch niets veranderen, dus waarom zou je daaraan dan zoveel gewicht toekennen?

Lok daarom ook geen vleierende en bevestigende verklaringen uit om je innerlijk gevoel van juistheid bevestigd te zien. Demonstreer die goedheid liever zo, dat de ander, en daarmee de wereld, de juistheid van je zijn en streven vanzelf toe moet geven. Maar eis dit nooit.

Hopelijk begrijpt u nu, waarom het mij gaat: Onzeker ben je alleen, wanneer je jezelf niet toe wilt geven, wat je werkelijk bent.

Geef je bewust toe, wat je bent, dan heb je zekerheid niet alleen, omtrent hetgeen je moet zijn, maar wel degelijk ook omtrent de mogelijkheden, die er voor jou bestaan, omtrent de dingen, die je kunt doen en de wijze, waarop je die kunt doen.

Maak je waar, wat je innerlijk weet omtrent jezelf, dan heb je geen bevestigingen van uit de wereld meer van node, omdat de bevestiging voortdurend in jezelf gelegen is en als een gelukserkenning het je mogelijk maakt alle strijdige belevingen in de wereld niet alleen te verdragen, maar ook dezen te overwinnen.

Is dit nu voldoende? Dat was het dan. En neem mij niet kwalijk, dat ik toegeef bij het horen van sommige vragen ook wel eens te verzuchten "asjemenou", hoe komen zij er bij?

Maar eigenlijk is dat een fout van mij. Want u denkt volgens uw eigen inhoud. Of ik het daarmee eens ben of niet, of ik die beperkt of wijds acht, u bent uzelve en u moet uzelve zijn.

Wanneer ik daarop kan reageren, zoals ik ben, zoals ik mijzelf kan uiten en dit naar voren kan brengen, zal dit in vele gevallen niet geheel stroken, met hetgeen u denkt, doet of wilt.

Maar het is het beste, wat ik kan zijn. Want op deze wijze kunnen wij elkaar eerlijk begrijpen, op deze manier kunnen wij onze geestelijke krachten tot harmonie brengen en op deze wijze kunnen wij zeker ook elkander iets meegeven inplaats van een alleen maar van elkaar nemen.

Ik hoop, dat dit eerste deel van de avond een voor ons allen interessant karakter heeft mogen dragen, ondanks mijn zeer persoonlijke benadering van volgens mij actuele en voor mij belangrijkste geestelijke zaken.

Ik dank u voor uw aandacht. Goeden avond.

-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

Wanneer je zo bezig bent over al die actuele zaken, dan komt de gedachte wel eens bij je op: zelfs op geestelijk terrein hebben de mensen soms de neiging elkaar te haasten, elkaar op te jagen op een onvoorstelbare manier.

Soms dringen mensen elkaar tot belevingen, die voor de ander niet passend zijn en die voor henzelf in feite geen enkele verdere bereiking inhouden. Neem Marieke nu eens.

Marieke wilde non worden. Toen dacht zij: toch liever maar niet. Maar vooruit met de geit, sprak de geestelijkheid. En voor zij het wist, in naam van de maagd en van God, zat Marieke vervroomd goed en wel achter slot.

Marieke is er uitgekomen, omdat zij niet vechten kon tegen dromen en heeft van het normale bestaan toch weer iets te veel en tegelijk genomen. Maar ook dat is haar niet al te best bevallen. Nu vraagt zij zich af: welke weg is de beste van allen?

Op die manier gaat het maar al te vaak. Uit zuiver geestelijke bezorgdheid laat men de medemens vaak de tijd niet eens te beseffen, wat hij is, denkt en wil. Men roept hem toe:

Haast u, haast u, hoogste tijd. De aarde staat op het punt van vergaan. Bekeert u nu!!!..... Soms iets voor u? Of roept u: Bezie toch steeds met mededogen de mens, die in uw nabijheid lijdt en laat hem verder gaan op eigen wegen in naam van de verdraagzaamheid. Of helpt u misschien zijn last te dragen zonder te eisen? Meestal is dat wel te zwaar, dus zou je dit wel wagen? Beter is de ander met zijn lijden te aanvaarden en stil zijn bestaan te dragen.....

Met welke gekheid ik probeerde mijn onderwerp aanvaardbaar aan te snijden. Wanneer je een bepaalde geestelijke weg wilt gaan, dan kun je dit alleen doen, wanneer die weg ook werkelijk bij je wezen past.

Je kunt nooit een geestelijke weg goed gaan, die niet bij de kern van je eigen wezen en de mogelijkheden van je eigen leven past.

Probeer je dit toch te doen, dan voel je je niet al te aangenaam en je bereikt niet veel. In feite voel je je en vorder je ook als iemand, die met twee maten te kleine schoenen probeert een vierdaagse te lopen.

Het gevolg is natuurlijk, dat je alleen maar meer strompelt dan nodig is en opvalt bovendien. Je moet je houden aan hetgeen je werkelijk bent en niet handelen als iemand, die 70 jaar oud is en zich wil kleden, alsof hij of zij nog 17 is. Ofschoon naar ik mij heb laten vertellen in uw dagen het effect van achter nog verrassend goed kan zijn. Maar van voren is de teleurstelling dan zoveel te groter.

Lach er maar om. Want eigenlijk doen wij steeds weer belachelijke dingen. Ook wij in de geest misschien. Want wij proberen steeds weer een ander duidelijk te maken, wat goed is en wat hij moet doen. En ook wij hebben de neiging daaraan toe te voegen, dat men op moet schieten, omdat er nog maar weinig tijd is.

En juist dat laatste wringt ergens. Wij zijn deel van de eeuwigheid, daarover zijn de meesten het wel eens. Maar die eeuwigheid zou dan volgens velen op aarde moeten bestaan uit een enkele flits van aards leven, waarin je alles meteen in orde moet maken. Want voor de rest van je bestaan zul je gebonden zijn aan de resultaten van dit ene ogenblik in de tijd, zo beweert men dan.

Wat kolder is. Wij maken een ontwikkeling door, fase na fase, bestaan na bestaan. Wij hebben heus overal best de tijd voor. Er is geen noodzaak je steeds weer zo te haasten. Het enige, wat je dient te doen, is voortdurend beantwoorden

aan hetgeen je bent. Dat is de weg, die het beste is. Zo kun je voor jezelf ervaring opdoen, bewustzijn verwerven, of mogelijk tot een beter begrip komen voor de werkelijkheid van het bestaan.

Ook wanneer je probeert zoveel mogelijk jezelf te zijn en te blijven, kun je tussen vele wegen kiezen. De meesten zijn eenvoudige bospaadjes. Er zijn er maar heel weinig, die je aan kunt duiden als snelweg. Aan de andere kant zijn er ook geen paden, waarop verboden toegang staat, ondanks alles wat men beweert.

Een ieder zal de paden van bewustwording door de tijd moeten volgen en wel volgens zichzelf, in overeenstemming met de wereld, waarin hij leeft en mede geleid door zijn kennis van zichzelf en zijn eigen inzichten.

Een ieder heeft het recht om zijn eigen wegen te kiezen. Soms lijkt het niet juist, wat men doet. Dan kun je de ander waarschuwen en b.v. zeggen: denk er wel om, wanneer je maar steeds weer naar links afwijkt, kom je uiteindelijk op je punt van uitgang terug en ben je met veel moeite niets verder gekomen.

Maar indien iemand dit nu eenmaal wil, omdat hij uiterst links is, zit er niet veel anders op, dan hem zijn gang te laten gaan. Dan komt hij uiteindelijk wel weer op het punt van uitgang terug. Maar mogelijk heeft hij nog niets geleerd en wijkt voortaan voortdurend naar rechts af. Dan kun je hem nog eens waarschuwen.

De kans is groot, dat weer niet wordt geluisterd. Dan wacht je weer, tot hij bereikbaar wordt in de hoop, dat hij eindelijk zal gaan begrijpen, dat hij de gulden middenweg moet kiezen, wanneer hij inderdaad verder wil komen.

Een mens, die de middenweg kiest, zal in vele gevallen het gevoel hebben, dat hij mogelijk toch anders had kunnen gaan. Aan de andere kant heeft hij toch een mate van tevredenheid met zichzelf en eigen leven. Geen verwaandheid, maar eerder een stil gevoel van vrede, waardoor je de kracht hebt gestaag verder te gaan.

Wat iets anders is dan de tevredenheid met zichzelf, die sommige mensen plegen te demonstreren. Die zetten een zoet, bijna verzaligd gezicht op en kijken naar de rest van de wereld met een blik van: ik ben toch veel heiliger, dan gij allen.

Wanneer ik een dergelijk tronie zie, dan denk ik altijd weer, die gaat binnenkort wel in de politiek of zo iets, want deze mensen zijn alleen tevreden, wanneer anderen hun schijn van heiligheid voldoende kunnen bewonderen.

De innerlijke kracht en vrede, waarop ik doel, heeft met uiterlijkheden niets te maken. Zij komt eerder voort uit een besef, dat, wat de wereld ook denkt en doet, je alles, wat je gedaan hebt en doen wilt, zó volbrengt, dat je eerlijk kunt zeggen: van mij uit en voor mijn gevoel is alles, wat ik heb gedaan en doen zal, goed en aanvaardbaar.

Zeker, het een past je beter dan het andere. De een heeft genoeg aan een kleine taak, een ander kan pas tevreden zijn, wanneer hij het onmogelijke probeert te bereiken.

Leven bestaat altijd weer uit reeksen van gedachten, opvattingen, gewoonten. Die moeten bij je passen. Innerlijk moet

het gevoel hebben, dat het leven je past als een gewaad, dat precies naar maat is gesneden.

Ook wanneer je beseft, dat je nog veel moet veranderen, moet je beginnen te leven, zoals je bent. Zeg tot jezelf: Alleen door eerst mijzelf te zijn, kan ik de ervaringen opdoen en de inzichten verwerven, waardoor ik langzaamaan zal veranderen.

Probeer nooit een soort konfektie-leven te voeren om zoveel mogelijk op anderen te gelijken. Ofwel je denkt niet, je wordt door de anderen geleefd, danwel zul je steeds weer innerlijk in opstand zijn, tegen hetgeen je uiterlijk probeert te schijnen zo ongelukkiger levende en minder ervaringen opdoende, dan mogelijk zou zijn.

Ik weet niet, of u dit esoterie zult noemen. Maar ik kan niet nadrukkelijk genoeg stellen: Alleen wanneer je werkelijk probeert jezelf te zijn en de vrijheid weet te vinden om zo te leven, dat je niemand opoffert en toch jezelf kunt zijn, zul je geestelijk bewuster worden.

Daarin immers kom je tot erkenning van de basiswaarde van alle harmonie en zul je door ervaringen tot een steeds groter bewustzijn komen.

Wat meer is: je zult dan ook niet zo bang zijn voor een verandering dan degenen, die zich aan een gemeenschappelijke norm hebben gebonden, zonder zich af te vragen, of deze nu wel overeenkomt met de werkelijkheid van hun denken en weten.

Besef, dat verandering onvermijdelijk zal zijn. Zij is altijd weer een belangrijk deel van de menselijke bewustwording en bepaalt zelfs de mogelijkheden van het menselijke bestaan.

Leef volgens het bereikte besef. Wanneer je in de eerste klas leert lezen, doe je dit op een bepaalde wijze. Maar wanneer je dit vol blijft houden, ook wanneer je in de zesde klas zit, is iets, wat eens verdienste was, opeens tot een nadeel, een belemmering geworden.

Wie kunstmatige traagheid van denken en beleven blijft handhaven, omdat hij eens geleerd heeft, dat dit goed is, zal ontdekken, dat hij niet verder komt en ook geen contact meer kan krijgen met degenen, die eens met hem op gelijk peil stonden. Men zal zich verwaarloosd en veracht voelen, zonder te beseffen, dat dit niet uit anderen, maar uit eigen gewoonten en traagheid voortkomt.

Leef zo mogelijk in een voortdurend besef van de veranderingen, die zich in je afspelen, elke maal weer word je iets wijzer, elke keer weer besef je het leven op een wat andere manier.

De kunst van het gelukkig zijn en doordringen in de werkelijkheid is gebaseerd op een steeds weer jezelf aan de omstandigheden aanpassen, een steeds weer uitgaan van alles, wat je reeds beseft en bereikt hebt.

Dit is natuurlijk een gemakkelijke weg in de ogen van velen en niet geheel ten onrechte beweert men, dat de weg naar de hel geplaveid is met goede voornemens. Maar degenen, die de oude wegen steeds weer willen blijven volgen, doen niets zelf. Zij beroepen zich steeds weer op hogere machten en menen, dat daardoor alles in orde zal komen, dit zonder te beseffen, wat er feitelijk aan de hand is.

Wanneer je weigert steeds weer opnieuw te beseffen en

te reageren volgens de bestaande mogelijkheden , zul je geneigd zijn om te stellen, dat anderen alles maar in orde moeten maken. Zeker, wanneer dit of dat gebeurt, zal men natuurlijk alles in orde maken. zo iets als: wanneer ik eerst maar eens de 100.000 win, zal ik veel goed gaan doen. Maar dat is wel heel erg goedkoop. Het is nutteloos bovendien.

Goede voornemens en beroep op hogere machten alleen zal altijd weer nutteloos blijken te zijn. Iets waar maken, waarvan je voelt, dat het voor en volgens jou juist is, zelf en met de middelen, waarover je kunt beschikken, is veel belangrijker voor je.

Zelfs wanneer je te maken krijgt met hogere krachten, is het niet voldoende een heiligenbeeld te eren, of je te beroepen op de H. Schrift. Je moet er zelf mee werken, je mogelijkheden omzetten in feiten.

Wanneer u hier zit te luisteren, kunt u zeggen: alles mooi en zelfs waar. Mogelijk ontkent u de waarde van iets, wat door mij of anderen hier gezegd wordt. Maar hoe dan ook, doe er iets mee.

Alles, wat alleen maar theorie blijft, is van weinig of geen nut. Je doet er niets mee. Wanneer je innerlijk het hoogste licht bereikt, zonder er iets mee te doen, zo zou je nog meer kunnen bereiken door eenvoudig een lucifer aan te steken, want daarmee kun je tenminste nog iets aansteken, of even licht brengen in de duisternis.

De vraag in het leven is niet alleen: wat ben je, maar ook: wat doe je? En vooral: kloppen zij en doen wel voldoende met elkaar? Resultaten, in stof zowel als in geest, zijn altijd een gevolg van kennis van jezelf, je mogelijkheden en het realiseren van die mogelijkheden.

Laat je niet door anderen een weg opdringen, die niet past bij je eigen persoonlijkheid, wezen en besef. Speel geen komedie voor jezelf. Dan alleen kun je bewust leven. Dit geldt voor een ieder.

Help anderen ,wanneer dit nodig is, maar zeg hen nooit, dat zij tegen hun zin in bepaalde dingen moeten gaan doen. Zeg niet, dat zij vooral braaf, dapper enz. moeten zijn. Laat hen hun eigen wegen gaan. Dwing niemand tot een gedrag, dat niet past voor zijn persoonlijkheid. Dan roep je ook geen spanningen op, die later niet meer opgelost kunnen worden.

Zelfs wanneer u gelooft in een verlossing, geldt dit. Want je kunt niet verlost worden, van hetgeen je bent. Dit is onontkoombaar , dit moet beleefd worden in elke wereld, in elk leven.

Dit geldt ook voor u: Wees in de eerste plaats jezelf, blijf je bewust van jezelf. Geef tegenover de schepper en jezelf eerlijk toe, wat je bent. Dan alleen kun je de juiste weg vinden in elk leven, zul je de juiste krachten, wegen, de juiste harmonieën altijd weer vinden. Doe je dit niet, dan zul je zeker niet gelukkig zijn en niets bereiken, wat ook geestelijk van waarde is.

Waarmede mijn denkbeelden hopelijk duidelijk genoeg zijn geworden. Ik dank u voor uw aandacht en wens u een goede avond.

(sterk bekort)

d.d. 17 juni 1977

-0-0-0-0-0-